

Jövőfogytig

VISSZHANG - LVIII. évfolyam, 31. szám, 2014. augusztus 1.

A populista élete sem egyszerű. A könnyebb út szakadékba vezet. A tömegek elvtelen kiszolgálása súlyos kockázat. Hamar elfogy az osztogatható pénz, és megállíthatatlanul közeleg a kifosztott jövő. Hiába a médiafölény, a disznóságok is folyvást kiderülnek. Az okos populista ennyire még lát előre. Törvényekkel késlelteti a lebukást. Intézmények lebontásával, a múlt meghamisításával, a mindenhova kinevezett haverokkal. Minden hiába, folyton fenyeget a csőd. Ezért van szükség az ellenségképre. Ilyenkor aztán az ország minden szegletéből felbuzozik a magyar Pestre, hogy a Nemzeti Civil Együttműködési Centrum cinkos menetelése dübörögjön a főútvonalakon: Nem leszünk gyarmat!

A klientúra kalandtúrája Pesten: a vazallusok népet játszanak, a vezér pedig, hogy meghallotta a nép hangját. Magyarországot alázza meg, aki a vezetőt szidja – ez a nacionalista kelepce. Ahol bocsánatos bűn az aránytalan önvédelem. Mellékes kár a demokratikus keretek szétverése. A normák felrúgása nélkül nem lett volna megmenthető a haza. Arányos az ár. A paranoid csapda: ha csak egy-egy intézkedés a bírálathoz tárgya, akkor is Magyarországot érte a támadás. A hivatkozáshoz megteremtve az alap, utána szabad a vásár.

A populista vezető és a tömeg egymás foglyai. Az uralkodók mindig újabb koncot dobznak az éhezők elé. Azt valahonnan el kell venni. Törvénnyel. Attól, aki tisztességtelenül gazdagodott meg. Aki felhalmozott, tartálékokat képzett, gondolt a jövőre. Az állam erre most nem költ. Néhány éve nincs egyetlen intézmény sem, amely a kormány megbízásából vizsgálná a jövőt. Régen még volt Országos Tervhivatal, voltak társadalomkutató intézetek, publikáltak szakértők a szakmai folyóiratokban. Volt társadalmi párbeszéd a távlati dilemmákról. Ma nincsenek kétségek, minden egyszerű. A rendező elv: a tömegek hiessék azt, az ő akaratuk érvényesül. Akkor elégedettek lesznek, és adják a szavazatukat.

Az agymosoda működik, lényegében ez az, amit a Századvég mér, amikor publikálja, hogy a lakosság 66 százaléka helyesli a reklámadót. Mossák és mérik, még a méréssel is mossák. A nézők bevették a szöveget. „Ne vigyék ki innen idegen médiacégek a magyarok pénzét külföldre.” „Nem fizettek adót, vegyék ki a részüket a közös teherviselésből.” A szövegek a kocsmapulthoz vannak igazítva. És tényleg így működik a Nemzeti Kocsmapult Rendszere. Arra kell a sarc, hogy a kormányt ne bírálhassa szabadon a legnézetesebb média. Szűnjön meg.

A zsigeri indulatok kiszolgálásában nem gátlásos a hatalom. Nem volt finnyás akkor sem, amikor beszállt a halálbüntetés-versenybe. Kiállt a tényleges életfogytiglan mellett, kikérte magának, hogy a magyar szabályt bírálta az unió legfelső bírósága. Magyarországot ebben nem korlátozhatják. Az unió a bűnösök pártján áll – ez volt a népharag gerjesztésére használt fordulat. A magyar politika első embere úgy tett, mintha nem tudná, szó sincs arról, hogy kivennék a bíróság kezéből a döntést.

Tetten érhető a pillanat, amikor a remélt rengeteg szavazat kifordítja a meggyőződést, és attól kezdve a politikus kijelentéseinek már nem a valóság szabja meg az irányát, hanem a megmozdítható tömeg vonzása. Ha több szavazatot hoz egy nyilvánvalóan hamis állítás, mint a tiszta gondolat hozna, nem számít, lazán átlényegül az elme, és hopp, új valóság keletkezik. Azt már nem a tények, nem az érvek, nem az erkölcs, nem az etika indukálja. Ha pedig átlényegüléssel megszerezhető a tömeges támogatás, akkor azzal már kézben tartható a többiek átlényegülése is. Kicsit kell csak rásegíteni a csahosokkal, médiarendszerrel.

A jelen megszorításai elől folyamatosan a jövő megszorításaiba menekül a kormány. A médiafelületek

csaknem teljes ellenőrzése ellenére ezért egyre kockázatosabb a tartalékok szétosztása az éhes szájak betömésére. Az idő pedig múlik. Négy év már eltelt, és még mindig gyurcsányozás meg bajnaizás a folyamatos leszakadás legfőbb magyarázata. A reálfolyamatokról alig érhetőek el hiteles információk. Az ellenőrzés már évek óta az ellenőrzött joga Magyarországon. A lebukás kockázata mégsem tűnt el teljesen. Az sem segít, hogy évszázadokat lépnek hátrafelé az új ideológiák meghirdetői. Az sem segít, hogy avított eszmék lépnek elő államvallássá. Az sem, hogy maszlagokkal tömik az új generációk fejét. Ideig-óráig igen, de aztán nem.

Nem egyértelmű, hogy már a pánik előszele, amit látunk, vagy hideg fejjel viselkednek úgy, mintha a paranoia rángatná a szálat. Van más magyarázat arra, hogy már a civil szervezetek ellen hirdetett háborúval szeretnék elkerülni a lebukást? Akkor lenne a baj, hogy újabb ezermilliárdos lyukat kell ütniük a bankrendszeren az elégedetlenek indulatainak letörésére? Akkor a baj, hogy a legfőbb uniós szövetségest is felbosszantva szeretnék elgáncsolni a legszélesebb közönséget elérő médiumot?

Láttunk már ilyet. Meggazdagodtak a kiválasztottak, a tömegek nem elhanyagolható része pedig évtizedekig asszisztált ehhez. Elhitték, hogy felemelő dolog történik velük, pedig csak az elit emelkedett fel. Aztán megbukott a szocializmus is. Annak idején élenjárók voltak a megbuktatásában azok, akik ma a hetvenes-nyolcvanas évekről kopírozzák a tévúthoz az itinert. Ez a hatalomtechnika kudarcos, mert nem versenyképes, nem racionális, nem is kellemes. Utálja a versenyt, kizárja a riválisokat, a szabadságot és az ahhoz köthető kellemes dolgokat. Kiváltságosságot ígér, amit aztán meg is ad – magának.

A tömeg és vezetője egymás foglyai. Lefelé tekint folyamatosan, nem is látja a távlatokat. Ebből a kelepceből nincs más kiút, mint a külső ellenségre való hivatkozás. Vagy a belső ellenségre hivatkozás. A teljesítményhiány oka nem lehet más, mint az aljas idegen hatalom, idegen multi vagy a belső ellenség, etnikum, bank, áruló média, a lopós civil. Az indulatok szítása a hatalom felhajtó ereje. És minden kezdődik előlről.

Vezetője érti a nép lelkét, a magyar néplélek érti a vezetőjét. Nagy egymásra találás. Így lettek egymás foglyai. Életfogytig?